

Schotland, weer of geen weer (deel 3)

Coby en Dick Passchier

Het plaatsje Scourie, zo'n 15 km onder de meest Noordwestelijke punt van Schotland, zal niet snel het predikaat "beschermd dorpsgezicht" ontvangen. De huisjes die er staan hebben alle stijlen of helemaal geen. De enige uitzondering daarop is het Lodge waarop we vanaf onze standplaats op de camping uitkijken. De camping ligt op loopafstand van het dorp aan de baai (alweer) en de afwezigheid van zelfs een struikje verleent ons een vrije fraaie blik in alle richtingen.

Naar het westen zien we ons uiteindelijke doel, het eilandje Handa net aan de horizon opdoemen. Links van ons een eindeloos langzaam oplopende groene helling met bijna achteloos her en der neergekwakte witte huisjes. Rechts een primitief havenkje met daarachter het Lodge. Voor ons zien we twee Roodkeelduikers regelmatig onder water verdwijnen en uit de richting van het Lodge komt een geluidje dat ik voor een Roodmus verslijt. Raar "Johnsson's Vogels van Europa" weet van geen enkele Roodmus in heel Groot-Brittannië, dus zal het m'n leeftijd zijn.

Vannacht heeft het GEREGEND en volgens de wereldomroep krijgen we vandaag nog meer. De wind mag je rustig stevig noemen, kortom een heel klein beetje Schots. De oversteek naar Handa daarom nog even uitgesteld want we willen van deze kans zo optimaal mogelijk gebruik maken. Dus toeren we wat in de omgeving. Weggetjes zijn hier onmogelijk smal en slingeren alle kanten op, soms kijk je regelrecht de hemel in dan weer onder een steile hoek omlaag. Een absoluut onbegrijpelijk verkeersbord bezorgt ons wat hoofdbrekens tot we bijna boven aan een klim de betekenis ontdekken. De daling volgt zo snel achter de top dat je een meter of tien alleen de hemel boven de motorkap ziet opdoemen. Leuk als daar nou net een Schot aankomt met hetzelfde uitzicht!

Een heus plaatsnaambord vertelt ons dat we Fagnamore zijn genaderd. Drie huizen en geen kroeg. Natuurlijk ligt het aan het water en aan een steil piertje ligt een motorvlet met mensen daarin. Die staan met z'n allen te wenken, dus even een sprintje getrokken en op hun uitnodiging ingestapt. Het blijkt een rondvaart te zijn. Toeval?? De schipper zet er direct flink de gang in, want we blijken van achter in het Loch tot aan een rij eilandjes te moeten varen, die het Loch van de Atlantische Oceaan afsluiten. Op zich vormen die eilandjes een goede buffer tegen de grote golven die er op stuk slaan, maar daarachter is het niet bepaald rustig. Vlakbij een grote steenklomp laat de schipper de boot uitdrijven om van dichtbij Kuif- en gewone Aalscholvers te bekijken. Met het blote oog gaat dat nog wel maar in de kijker krijg je ze niet, nog minder door de zoeker van de camera, zo gaat de vlet tekeer. We varen een heel nauwe kloof in om in het midden te stoppen en een kwart slag te draaien. We blijken nu voor een nog nauwere doorgang te liggen waarvan de wanden hoog boven ons uitrij-

zen. Vanaf de andere kant persen sissend en borrelend de golven door de spleet. In de veronderstelling dat het hier weer om vogels te doen is zoeken we de wanden af, maar niet bijzonders. Op het moment dat het rumoer wat bedaart geeft de schipper alle gas van de wereld en "vliegen" we met hooguit een meter water aan weerszijden door de kloof heen. Aan de andere kant kijken we elkaar nog wat beduusd aan, enigszins wit om de neus. Vanachter het stuur vandaan bereikt ons een stevige Schotse grijns. De buitenste rij eilandjes wordt aan de zeezijde geteisterd door de Atlantische Oceaan, maar aan de landzijde daarvan zien we volop Drieteenmeeuwen, Aalscholvers en

Roodmus

Zeehonden. Als de laatste dichtbij de boot onderduiken kunnen we ze nog een heel eind volgen, zo helder is het water.

In het grauwe wolkendek verschijnen een paar stukjes blauw. Dit bezorgt ons een fantastisch schouwspel van schuine lichte banen naar het water en waar ze de rotsen raken jagen verlichte plekken het land in. Met een sukkelgangetje tuffen we terug. Op een eilandje wat verder Lochinwaarts tellen we 12 reigernesten. Bij gebrek aan bomen hebben ze allerlei materiaal verzameld op richels en daar broeden ze sinds een jaar of tien volgens de schipper. Voor de tweede maal ervaren we dat Blauwe Reigers door de Schotten worden gekoesterd.

Een eilandje ernaast scharrelen twee paar Grauwe Ganzen met hun donsjongen tussen de begroeiing. Dieper in het Loch zien we dat zalmkweek grootschalig wordt uitgeoefend. We passeren een

aantal drijvende stellingen, zo groot als voetbalvelden, compleet met keten om te schuilen en voor opslag van voer.

Tegen het eind van de middag naderen we de drie huizen van Fagnamore, zonder ook maar een druppel regen. Dus hadden we toch maar naar Handa.... Ach wat, morgen weer nieuwe kansen, eerst maar terug naar Scourie. Weer een pad met hier en daar uitsluitend hemel door de voorruit, maar geen onverwachte tegenliggers. Wel een hevig verontruste Oeverloper die kennelijk het nest had verstopt in de één meter brede keienberm tussen het pad en een meertje. We hebben 'm als souvenir meegenomen...op de video. 's Avonds is er nog tijd voor een wandeling naar het Lodge aan de overkant van de baai. Een bord met "garden" vertelt ons waar de tuin ligt maar ook dat we voor het fraaie landhuis lang mogen. Van wind merken we hier niets, want het ligt heel strategisch achter een hoge rots. Rondom in alle kleuren bloeiende Rododendrons en achter het huis de ommuurde tuin. Naast het houten poortje hangt uitnodigend een plastic tweeliterblik met bovenin een sleufje voor de vrijwillige bijdrage. De tuin lag er netjes bij, dat wel. Toch zouden we niemand aanraden ervoor naar Schotland te komen. Goed... er staan een aantal Palmen, die er bepaald

gezonder uitzien dan die aan onze boulevard, wat wijst op een subtropisch klimaat aan de Schotse westkust. Verder een aantal verschillende geraniums, wat irissen en een leuke vijver. Daar ben je toch redelijk snel op uitgekeken als niet op het juiste moment een paartje Rouwkwikstaarten besluit een baltsshow tussen de geraniums op te voeren, die menig vogelaar tot voorbeeld kan dienen. De vrijer snelt met afhanginge vleugels over de grond voor het vrouwtje langs. Steeds als hij dichtbij haar komt valt ze naar hem uit en herhaalt de run zich een meter verderop opnieuw. We volgen zo aandachtig de verrichtingen van het verliefde paar dat we bijna een geluidje uit de achterzijde van de tuin missen. We hadden het al eerder gehoord vanaf de camping en het ook al een jaar geleden leren kennen tijdens onze vakantie in Polen.

De Roodmus, de "Jonhsson's Vogels van Europa" ten spijt. Van met wilgen en berken begroeide waterkanten waar de Roodmus een voorkeur voor heeft is hier geen sprake, maar hij zat er.. en dus wisten we nu zeker, de voorgaande dagen ook al!! We hebben het tweeliterblik niet volgegooid, maar ook niet leeg gelaten.

We weten het nu zeker, morgen gaan we naar Handa, weer of geen weer.

Stichting Vogelasiel Noordwijk

Albert van der Werf

Zoals reeds vermeld in het verslag over het eerste halfjaar van 1997 is het vogelasiel het afgelopen jaar grondig gerenoveerd en uitgebreid met een speciale opvang voor roofvogels. Alle werkzaamheden zijn nu voltooid, de verwarming is geïnstalleerd en de pomp van het bassin werkt weer. Met andere woorden, we kunnen weer draaien.

Van de nieuwe roofvogelopvang wordt al goed gebruik gemaakt. Een Buizerd en een aantal Torenvalken konden na revalidatie worden gelost. Momenteel wordt de roofvogelopvang bevolkt door twee Steenuiltjes; de een heeft een scheve nek, terwijl de ander niet kan vliegen - we hebben echter goede hoop, dat ze na verloop van tijd toch weer in vrijheid gesteld kunnen worden.

Aan het eind van het jaar zijn er veel Zeekoeten afgeleverd aan het asiel. De meeste waren

olieslachtoffers en heel mager. Slechts een viertal kon gered worden en ik ga ervan uit dat deze vogels t.z.t. weer gelost kunnen worden op de Pier van IJmuiden. Overigens was het een rustig najaar en hebben we tot nu toe een zeer milde winter, dus een rustige periode op het asiel.

We wilden de renovatie en uitbreiding van het vogelasiel graag vieren met een feestelijke opening. Deze zal plaatsvinden op zaterdag 20 juni 1998. Houdt daarom deze dag vrij om het asiel met een bezoek te vereren. Tevens zal het asiel in dat weekend open huis houden. Dat zal samenvallen met de Open Tuinen Dagen, zodat u uw bezoek aan het asiel kunt combineren met een bezoek aan de tuin van de familie Van den Oever, welke direct achter het asiel is gelegen.

Tot ziens op zaterdag 20 of zondag 21 juni.

Weidevogelbescherming in Noordwijk

D. Pekelharing

Hierbij het tweede verslag van de weidevogelgroep Noordwijk en wel over het jaar 1997. Misschien wordt het tijd om al een beetje plannen te gaan maken voor het eerste lustrum!

Het afgelopen jaar kende zoals te verwachten zowel en beetje wel en soms ook een beetje wee.

Het jaar begon met zeer strenge vorst in januari (Elfstedentocht 4 januari), maar februari en maart waren betrekkelijk zachte maanden. Op 6 maart werd in Zuid-Holland reeds het eerste Kievitsei gevonden. Wat onze eigen terreinen betreft waren er enkel minpunten te verwerken. Een van de boeren die vorig

jaar met ons startte wilde onze activiteiten alleen maar verder toestaan, indien wij voor ieder nest zouden betalen.

Dit was een grote teleurstelling, daar het betreffende terrein een goed terrein was gebleken. Nu zijn er in Zuid-Holland wel enkele experimenten aan de gang, waarbij de boeren een vergoeding kunnen krijgen voor een door hen geleverd "natuurresultaat". Bij weidevogelbescherming betekent dit, dat de boeren een vergoeding ontvangen voor een bebroed weidevogelnest.

En hoe zeldzamer de soort, hoe hoger de vergoeding. In onze omgeving, waar weidevogelbescher-